

ἐὰ τοὺς καλύψῃ διὰ τοῦ ἰσπανικοῦ ὕμνου, μόλις ἡκούετο. Οἱ ποιοὶ, καίτοι ἰσχυρῶς ματτιγούμενοι, μόλις ἔσυρον τὴν βασιλικὴν ἀμαξαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρωτακούστου συναυλίας, ἐκ συριγμῶν καὶ

— Κάτω ὁ Οὐλάνος !

— Κάτω ὁ Ἀλφόνσος !

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία !

Ἄμαξα φέρουσα ἰσπανοὺς ἀξιοματικούς ἐσυρίχθη. Οἱ ἵπποι τῶν ἐφίππων θωρακοφόρων φριάττοντες ἐκ τοῦ συριγμοῦ ὑψοῦντο ὄρθιοι. Δι' ὅλου τοῦ Βουλεβάρτου Denain, καὶ τῆς ὁδοῦ Λαφαγέτ συνεχεῖς συριγμοὶ ὑπεδέχοντο τὸν βασιλέα. Καὶ δὲν ἔπαυον οἱ συριγμοί, εἰμὴ ὅπως ἀκουσθῶσιν φρενητιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ ἀκολουθοῦντος στρατοῦ.

— Ζήτω ὁ στρατός !

— Εἰς Βερολίνον ! Εἰς Βερολίνον !

Περὶ τῶν λοιπῶν μεθαύριον.

II

Ὁ Ἀλφόνσος κάτωχρος ἐμειδία μειδιάμα ἀπηγγονισμένου. Ὁ λαός, οὔτινος, αἱ αἰμοστάζουσαι πληγαί, ἦνοιζαν ἐσχάτως, ὡς ἐκ τῆς ἐπετείου τῆς ἀλώσεως τοῦ Στρασβούργου, τῆς ἀγίας καὶ μάρτυρος ταύτης πόλεως, ἐκραύγαζεν φρενητιώδως,

— A bas le Uuhlan ! à bas le uhlan !

— A bas le colonel ! a bas Alphonse.

Εἶτα συριγμοὶ παρατεταμένοι ἐπλήρουν τὴν ἡμιχλωδὴν παρισινὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐβλεπες ἐκεῖ κυρίας νὰ παροτρύνωσιν εἰς συριγμοὺς τὸν λαόν, ὅστις τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἐπιλήσμων τῆς παροιμιώδους γαλλικῆς εὐγενείας, ἐν μόνον πρᾶγμα εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ Στρασβούργον τὸ ἡρωϊκὸν Στρασβούργον.

— Vive l' armée !

— Vive la République !

Λαὲ γενναῖε ! ἡμάρτησας ; Παρεβιάσας τοὺς ἱεροὺς τῆς ξενίας νόμους ! Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ σὲ ψέξῃ, διότι ἡ ὁδὸν σου εἶναι μεγάλη ! Ὁφείλας νὰ φανῇς γενναίωτερος, ἵπποτικώτερος, δημοκρατικώτερος. Ὁφείλες νὰ περιφρονήσῃς, σὺ, ὁ μέγας, ὁ δημοκρατικός, μίαν ἐστερμένην κεφαλὴν φέρουσαν τὸ κράνος τοῦ οὐλάνου. Καὶ ὅμως τίς ἐν αὐτῇ τῇ ἡκιστα λεπτῇ τῶν Παρισινῶν συμπεριφορᾷ, καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν ἡ Δημοκρατία, οὐχὶ μόνον ἀπεμονώθη ὑπὸ τῆς συνομηωτησάσης κατ' αὐτῆς; Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ πολιορκεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ὑπ' αὐτῆς, ἐν αὐτῇ, λέγω τῇ ὁδυνῇ ἐκδηλώσει λαοῦ προδιδομένου, δὲν ἀναγνωρίζει τις τὸν παράφορον, ἀλλὰ γενναῖον τοῦ 93 λαόν ; Σύμπασα ἡ βασιλόφρων Εὐρώπῃ ἐξάνεστη ἐπὶ τῷ σκανδαλώδει τούτῳ γεγονότι. Οἱ ἐνταῦθα μοναρχικοί, ὁ ἰσπανικὸς, αὐστριακὸς καὶ γερμανικὸς τύπος, ἐξετόξευσε πικροτάτην χλεύην κατὰ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Ἐνόμισαν ὅτι εὗρον τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ κλονήσωσι τὸ ἀδιάσειστον τῆς Δημοκρατίας οἰκοδόμημα. Οὐδόλως ἐννοῶ νὰ ἐπιδιοκιμᾶσω τὴν ἀνευλαβῆ πρὸς ξενιζόμενον μάλιστα διαγωγὴν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἀφρονι διαγωγῇ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, διελθόντος ἐκ Παρισίων incognito δίκην συνομῶτου πρὸς συνάντησιν τοῦ Γουλιέλμου, καὶ ἐπιστρέφοντος ἐντεῦθεν ἐπισήμως μετὰ τῶν ἐπομίδων συνταγματάρχου τῶν οὐλάνων τοῦ Στρασβούργου, ἐν τῇ παιδαριώδει ταύτῃ διαγωγῇ πρὸς φίλον λαόν, μεθ' οὗ τόσαι τὸν συνδέουσιν ἀναμνήσεις καὶ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, δὲν διαβλέπει τις ῥάπισμα ἀτιμωτικὸν καθ' ὅλοκλήρου ἔθνους ; Πρὸς τί νὰ διέλθῃ ἐκ Παρισίων, ἀφοῦ πρότερον φιλικώτατα προσέπιεν ὑπὲρ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ; Μὰ τὸν θεόν ! οἱ βασι-

λεῖς μόνον διαπράττουσι τοιοῦτα ἐγκλήματα καθοσιώσεως καθ' ὅλοκλήρου λαοῦ !

Ἄγνοῶ ἂν ὁ ἰσπανικὸς λαός, ὁ ἐπὶ ἵπποτισμῷ καὶ δημοκρατικοῖς φρονήμασι διακρινόμενος, δώσῃ σημασίαν εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο, οὔτινος ἄλλως τε ἐπωφελήθησαν αἱ βασιλικαὶ ἐφημερίδες πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ κλονουμένου ἰσπανικοῦ θρόνου. Νομίζω ὅμως ἀρκούσαν ἱκανοποίησιν διὰ τὸν Ἀλφόνσον, ὅτι ὁ Γρεβὺ ἐπισήμως ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν λύπην του ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ὁ Γρεβὺ μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἔδωκε πολυτελὲς γεῦμα τῷ Ἀλφόνσῳ προσεπᾶθησε δὲ ὁ σεπτὸς πρόεδρος νὰ ἐξηδύνη κάπως τὴν ἐκ τῶν συριγμῶν πικρίαν. Ἀμφιβόλλῳ ὅμως ἂν ἐκ τοῦ κρότου τῶν φιλικῶς συγκρουσθέντων ποτηρίων ἐλησμονήθησαν οἱ συριγμοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι, ἢ ἂν ἀκόμῃ ἤχῃ εἰς τὰ βασιλικά τοῦ Ἀλφόνσου ὧτα ἡ πένθιμος ἐκείνη συναυλία.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ, μανθάνω ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἐν Μαδρίτῃ ἐγένοντο διαδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ συνταγματάρχου τῶν Οὐλάνων καὶ ὑπὲρ τῆς Γερμανίας. Ἀπὸς δὲ περὶ τοὺς δισχιλίους θελήσας νὰ ἐξυβρίσῃ τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν, ἀνεχαίτισθη ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως πρὸς τοῦτο ἀποσταλείσης. Ἡ Epoca καὶ el Liberal, θέλοντες νὰ μειώσωσι τὴν σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος διατείνονται ὅτι οἱ συριχταὶ ἦσαν ὄχλος καὶ ὅτι οἱ συριγμοὶ δὲν ἀφορῶσι τὴν Ἰσπανίαν ἀλλὰ τὴν Γερμανίαν. Τὸ πλεῖστον εὐτυχῶς τοῦ Ἰσπανικοῦ τύπου ἐκφράζεται μετριοπαθῶς περὶ τοῦ προσφάτου σκανδαλλοῦ, ὅπερ βεβαίως δὲν πρέπει νὰ φέρῃ χαρακτῆρα casus belli, μεταξὺ δύο ἐθνῶν τὴν αὐτὴν ἐχόντων καταγωγὴν. Αἱ συνέπειαι λοιπὸν, τοῦ σκανδαλλοῦ τούτου δὲν φαίνονται βαδίζουσιν κατὰ τοὺς πόθους τοῦ σιδηροῦ πρίγκηπος δημιουργοῦ τῆς προσφάτου παιχθείσης ἱλαρωτραγωδίας, τὸ δὲ νέφος ὅπερ ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐπεσκίασε τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα φαίνεται πρὸς στιγμὴν τοῦλάχιστον διαλυόμενον. Πάντοτε ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, ὁ ἀρχικαγκελάριος ἐλπίζει ἓνα περιπλεόν σύμμαχον.

Ἡ τοῦ Γλάδστωνος μέχρι Κοπενάγης ἐκδρομὴ μεθ' ὅλην τὴν ἔντονον τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου διαμαρτύρησιν, δὲν φαίνεται καὶ ἐνταῦθα στερουμένη πολιτικῆς σημασίας. Ἐσχολιάσθη δὲ συγχρόνως ὡς ἡ ἐν Κοπενάγῃ παρουσία τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου. Οὐδόλως δὲ φαίνεται ἀπίθανος συνεννόησις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας, ὡς ἀντίρροπον τῆς αὐστριο-γερμανικῆς συμμαχίας.

GÉNÉRAL

ΧΡΟΝΙΚΑ

Μὰς ἦλθε πρωϊνὴ πρωϊνὴ πρώτη χελιδὼν ἐκ τῶν πολιτικῶν προγραμματῶν ἅπερ θὰ βρέξῃ πάλιν κατ' αὐτάς ἡ ἱοστέφανος Ἀττικὴ, διὰ τὴν γεννησομένην ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν, τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου ἡμῶν κ. Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους, ἀποδυομένου εἰς τὸν ἐνεργὸν πολιτικὸν βίον, ἐρ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν αὐτῷ διὰ τὴν τόλμην του καὶ εὐχόμεθα νέοι ἄνθρωποι νὰ καταβοῦν εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἀναβαπτίζοντες αὐτὴν τὴν πολιτικὴν μουςτοατμοσφαῖραν, ἥτις καὶ μόνῃ ἀναδεικνύει βουλευτάς, οἵτινες πλησιάζουν νὰ καταστρέψουν τὰ ἐννέα δέκατα τῆς Ἑλλάδος. Περὶ τοῦ κ. Ἱεροκλέους ὡς καὶ περὶ ὅλων τῶν ὑποψηφίων γνωστῶν τε καὶ ἀγνώστων, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν.

Ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτὴς ἡμῶν ἐπιστέλ-

λει ότι ο εκεί παρσιδημών πρώην βουλευτής Πατρών και πρώην ύπουργός της Δικαιοσύνης κ. Α. Ρικάκης έπεσκέφθη τόν ύπουργόν των Έξωτερικών, μεθ' ου έλαβε σπουδαίαν πολιτικήν συνέντευξιν. Ο κ. Ρικάκης έν τοις έξωτερικοις είνε εκ των μάλλον όρθοφρονούντων, έμπνευσθείς την πολιτικήν του αιδίμου Δεληγεώργη.

Έν Κωνσταντινουπόλει διεδόθη ή ήμη, ταραξασα σοβαρώς τόν έπίσημον κόσμον, ότι επανέρχεται εις την ρωσικήν κυβέρνησιν ο κόμης Ίγνατιέφ, αντικαθιστών ίσως τόν κ. Γίρς. Ίγνατιέφ είνε περιττόν νά είπωμεν ότι σημαίνει πόλεμος, πανσλαϊσμός, αντιτουρκισμός και αντιαυστριασμός. Δικαίως δέ έν Κωνσταντινουπόλει έταράχθησαν περί ταραχής; έδω δέν όμιλούμεν, διότι τίς μάς έμεινεν έδω νά συγκινηται από τέτοια πράγματα, πλην των ύποψηφίων βουλευτών;

Είς την έκθεσιν των γεωργικών ειδών ήν μάς δωρεή ή Βρασιλία έτάχθησαν έπιστάται δύο όρυκτολόγοι, εις μηχανικός, εις λοιώτατος· ουδεις δέ γεωργός· και διά μέν τόν μηχανικόν ίτως θ' άνατεθή ή κατασκευή των ντουλαπίων, άλλ' οί όρυκτολόγοι και ο λοιώτατος Καζάζης τί θα κάμουν;

Πολύ καλή έφημερίς ή νέα των Πατρών «Μεταρρύθμισις» μετά πολιτικής συνέσεως γραφομένη και επί τά θεμελιώδη και ριζικά ένασχολουμένη· άλλά τίς μάς άκούει, φίλη συνάδελφος; Δύνασαι νά παρασκευάσης λοιπόν **ένεργή-σονται**; Τά άλλα ματαιοπονία. Ήμείς δέ ως μόνον έντιμον σκοπόν δι' όν δημοσιογραφούμεν κηρύσσομεν τό άποζήν.

Έκ Πύργου έπιστέλλουσιν ήμιν :

Έκτός των άτμοπλοίων «Κιδάρ» και «Μάλτα» παραλα-

βόντων κατ' αύτάς 500 περίπου τόνους σταφιδοκαρπού διά Λιβερπούλ, ουδέν άλλο άτμόπλοιον ήγκυροβόλησεν εις Κατάκωλον. Φαίνεται ότι ένεκα της μεγάλης έκπτώσεως των ναύλων έν Ελλάδα, τά άτμόπλοια έζήτησαν εις άλλους λιμένας φορτίον. Σήμερον όμως ζητούνται άτμόπλοια με 30 σελίνια τόν τόνον, άλλά δέν εύρίσκονται.

Αί τιμαί του σταφιδοκαρπού περιστρέφονται εις τά 25, 26, 28, 29 τάλληρα βρεγμένου και 35—37 άβρόχου. Ο εκ των τελευταίων βροχών καταστραφείς σταφιδοκαρπός πωλείται προς 10—12 λεπτά την όκάν, μη όν έμπορεύσιμος. Ήρχισεν ο τρυγετός των άμπέλων, όν ή έσοδεία προμηνύεται άθρονος, ή δέ τιμή του γλεύκους έφθηνότατη.

Το φοινικόν δράμα της όδοϋ Λέκα είνε και αυτό έν των δραμάτων των κοινωνικών, όν τά ένεακοσια ένενήντα ένέα ύπνώττουν εις τόν βυθον, και μόλις τό έν ανακύπτει εις την έπιράνειαν. Πώς όμως επί των αίμάτων πάντοτε ανακύπτει αυτό τό κατηραμένον όν, τό καλούμενον γυνή; Ποίαν θέσιν άχρείαν ώρισεν εις αύτήν ή κοινωνία, ώστε νά γίνεται σχεδόν πάντοτε όργανον του πονηρού; Ή άφετέ την έλευθέραν και ύπεύθυνον, ή άνεύθυνον ούσαν προστατεύσατέ την δι' άλλύσεων—και όλίγου δειν θα έλέγομεν χωροφυλάκων—ώστε πάσα εις αύτήν ύπόνομος νά ήνε άπρόσιτος.

Ίδου διπλοϋς φόνος άλληλοπαθής έν Καλάμαις, εις την θέσιν Ράσα του χωρίου Μακράσια του δήμου Σκυλλούντος· ο Πολυζώης Τζουράς και Β. Τσουνής άφου έφιλονίκησαν καλά καλά κατόπιν έφόνευσαν άλλήλους καλά καλά.

Είς τάς 17 τρέχοντος εις απόστασιν μιās ώρας από της Δημητσάνης εις θέσιν Καλύβια εύρέθη φονευμένος επί της

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ιδ. άριθ. 577)

Τό άλλο παρθενικόν και όρσοτερόν, ως έκείνη ήτις κατοικεί. Τά έπιπλα έπεστρωμένα με κυανόν ύφασμα, έφ' ου πίπτει λευκή μουςσελίνα άνασηκνωμένη που και που με τριανταφυλλεί· φιάγγους. Περιέχον όλα τά μικρά έκείνα κομψοτεχνήματα, τά όποια τόσον δικαίως λέγονται μικρά τίποτε, και τά όποια στολίζουν τόσω χαριτωμένα τό δωτιον μιās κόρης. Από του παραθύρου της ή Σουσάνα βλέπει τάς έκτεταμένas του κήπου δενδροστοιχίας, αί όποιαί χάνονται εις μεγάλην απόστασιν έν μέσφ άφρόνου χλόης.

Μπορούσε άπ' εκεί να ρεμβάζη άνέτως, άν ποτε ήμπορούσε ο ρεμβασμός να έπισκιαση την τρελλήν ευθυμίαν της άμερίμνου νεότητός της.

Πρός τό γραφείον του ώδήγει ο Φίλιππος τόν Μπασελίνον, άφου είδεν άπομακρυνομένην την άδελφήν του. Έγνώριζεν ότι ο συμβολαιογράφος ήρχετο από τό Μπωλιέ, και καθώς όλοι οί έρωτευμένοι, ήτο άνυπόμονος να μάθη λεπτομερείas, ένδιαφερούσας ή άνωφελείς, τάς όποιας ο γηραιός του φίλος ποτέ δέν έλειπε να του φέρη έξ έκάστης προς τούς ευγενείς του φρουρίου κατούκους έπισκέφώς του. Άλλά την ήμέραν ταύτην ο Μπασελίνος δέν έφαινετο διατεθειμένος να όμιλήσῃ. Και καθήμενος επί του καθίσματος παρετήρει άπροσέκτως τόν σιδηρουργόν, όστις ίστατο άκίνητος ένώπιον του, ως έρωτηματικών σημείων. Ο Φίλιππος δέν ήδυνήθη να κρατηθῇ επί πλέον και πλησιάζων είλικρινώς προς την έρώτησιν.

— Έκάματε γνωστήν την περί συμβιβασμού πρότασιν μου εις την κυρίαν Μπωλιέ; είπε με ύφος προσποιητώς ήσυχον.

— Βέβαια.

— Και της ήρσε; αύτή δέχεται;

— Μάλιστα,

— Ο Φίλιππος παρετήρησε λοζώς τόν Μπασελίνον, όστις επέμενεν εις τό ν' άπαντᾷ τόσον λακωνικώς και τόσον άπελπιστικᾶ. Και έπειτα είσερχόμενος εις σειράν ίδεών

δημοσίας ὁδοῦ ὁ Τριαντάφυλλος Χαραλαμπίδης ἢ Δαγρές. Συνελήφθησαν δὲ ὡς αὐτοῦργοι ὁ Γ. Πολυγένης καὶ Ἰ. Βελισσάριος.

Τὴν 14ην εἰς τὸ χωρίον Ἀλουποχωρί τοῦ δήμου Μανθουρέας τῆς ἐπαρχίας Μαντινείας ὁ Ἰ. Ρέπας ἐτραυμάτισε θανατηφόρως τὸν Πέτρον Δ. Μακρῆν· ὁ δράστης προσήλθεν αὐτορμήτως εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Καὶ ἐν Τήνῳ ραγδαίωσιν βροχὴ καταπεσοῦσα τὴν 15ην ἱσταμένου ἐπροξένησε μεγάλας ζημίας εἰς τὰ κτήματα τῶν κατοίκων τῶν δήμων Τήνου καὶ Περαιάς· ἀπωλέσθη δὲ καὶ εἰς μετὰ τοῦ ἡμιόνου του.

Δήμαρχος Ἀχαρνῶν κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν ἐξελέγη ὁ Τάσης Νίκας, παλαιὸς φίλος τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ράλλη, διὰ πλειοψηφίας 17 ψήφων, ὑπερψηφίσας τοῦ μεσοδημάρχου, διότι ὁ πρόην δήμαρχος ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Οἱ χωρικοὶ Ἀττικῆς τὴν ἔπαθον μὲ τοὺς μούστους· κατήντησαν μέχρι 26 λεπτῶν· τώρα κάπως ὑψίσαν εἰς 40· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ εἶνε τόσῳ ἄφθονος, ὥστε ὅ,τι χάνουν ἐκ τῆς τιμῆς, τὸ κερδίζουσιν εἰς τὸ ποσόν. Οὐχ ἦσαν, νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι τὸν ρητινίτην θὰ τὸν πίνωμεν εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν· διότι δὲν ἐπιτρέπεται πλέον εἰς τὸν λαόν τῆς Ἀττικῆς νὰ ἀναπνεύσῃ ἡ ἀλληλολογιστεία, ἰδοὺ τὸ πρόγραμμά του.

Ἡ χαρίεσσα ἐκείνη, φιλομειδής, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου σεμνοτάτη καὶ ἀληθὺς πεπαιδευμένη καὶ ἀμώμου ψυχῆς καὶ

χαρκτηρῶς Γαλλίς διδασκάλισσα τῶν δεσποινίδων Δελγέωργη, ἡ ὀνόματι καὶ πράγματι Μαργαρίτα Βερνάρ ἐμνηστεύθη ἐν Γαλλίᾳ τὸν βιομήχανον Γεώργιον Σουάρ, ἐραστὴν τῶν φυσικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτῆς ἀρετῶν.

— Ἐκ Λειψίας ἀφίκετο ὁ φιλόπατρις Ἕλλην καὶ διακεκριμένος μεγαλέμπορος κ. Παπᾶ Ναοῦμ, ἀρχηγὸς πατριάρχικῆς οἰκογενείας ἐν τῇ γερμανικῇ ἐκείνῃ πόλει τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν γραμμάτων, ἐγκαθισταμένης διὰ τοὺς ἀπανταχόθεν τῆς ἐλευθέρως καὶ δούλης Ἑλλάδος φοιτητὰς μικροσκοπικῆς Ἑλλάδος, ὅπου προσκαλεῖ αὐτοὺς ἀνὰ πᾶσαν μεγάλην ἐορτὴν εἰς πολυτελὲς ἀλλ' οἰκογενειακὸν δεῖπνον, ἐπανευρίσκοντας ἐκεῖ παρὰ τὴν θαλπερὰν ἐστίαν τοῦ κυρίου Παπᾶ Ναοῦμ καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν καὶ διαχνομένους εἰς πατριωτικὴν φαιδρότητα καὶ συγκίνησιν. Τυχόντες καὶ ἡμεῖς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς φιλοξενίας ἐν τῇ θαλερᾷ νεότητι μας παρὰ τῷ κ. Παπᾶ Ναοῦμ, προσαγορευόμεν ἐδῶ θερμότερα τὴν ἀφιξίν του μετὰ τῆς καλλίστης αὐτοῦ κόρης, ἐλθόντων μόνον καὶ μόνον ἐπίτηδες ὅπως ἀναπνεύσωσιν Ἑλληνισμόν καὶ, καθὰ χαρακτηριστικώτατα λέγει ἡ χαρίεσσα δεσποινίς, νὰ μὴ ἀκούσωσι ἐπὶ κάμποσον καιρὸν γερμανικά.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Μελιγού τῆς Κυνουρίας ὁ Παναγιώτης Σακελλάριος, ἀγωνιστὴς καὶ καλὸς πολίτης.

— Συνελήφθη ἐν Λεβαδείᾳ ὁ ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναιρέσεως κατηγορούμενος Λουκάς Δ. Μαλέντας, καθ' οὗ ὑπῆρχεν ἔνταλμα συλλήψεως.

— Χθὲς κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου 10 1/2 μ. μ. ὁ Ἡλίας Λογοθέτης ἔρριψε γέροντά τινα κάτωθεν τῶν τροχῶν ἀμάξης· ὁ γέρων ἐσώθη, ὁ δράστης συνελήφθη.

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Αἶδε! ἄω!» ταχέως εἶδει νὰ παρευρεθῶμεν· ἐπόθουν

οἰκειότερων πρὸς τὸ θέμα περὶ ὃ διαρκῶς ἡσυχολεῖτο ἡ καρδιά του.

— Καὶ προσεφέρατε καὶ ὅ,τι ἤθελα σκοτώσει εἰς τὸ κυνήγι;

— Διατί; ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος, ρίπτων σκωπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηρουργείων.

— Πῶς! γιατί; ἀνέκραξεν αὐτὸς ἐκπληκτός.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ σεῖς μόνος ἐκάματε τὴν προσφορὰν πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ μὲ τρόπον μάλιστα πολὺ ρωμαντικόν.

Ὁ Φίλιππος ἠρυθρίασεν ὀλίγον καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν μὲ στενοχωρίαν.

— Ἀ! ὁ κ. Μπωλιέ σὰς ὁμίλησε περὶ τῆς συναντήσεώς μας; εἶπεν. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε ποίος ἦμουν!

— Τοῦ τὸ εἶπα. Ἐπρεπε νὰ τοῦ πῶ πρὸς τούτοις ὅτι ἂν ἐγεμίσατε τόσῳ ὥραϊα τὸν σάκκον του, τὸν ἐγεμίσατε διότι ἀγαπάτε τὴν ἀδελφὴν του;

— Φίλε μου!

— Ἀ! ἄ! μήπως ὑποχωρεῖτε; ἠρώτησεν εὐθύμως ὁ Μπασελίνος. Μήπως δὲν ἀγαπάτε πλέον τὴν δεσποινίδα Μπωλιέ;

— Εἶθε! διότι εἶναι μία πρέλλα αὐτὸς ὁ ἔρω, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Πῶς ἐγὼ ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας, πρὸ τόσο καιροῦ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ κόσμου, κατάρθωσα ν' ἀγαπήσω

αὐτὴν τὴν κόρην, ἡ ὁποία εἶναι τόσῳ ὥραϊα τόσῳ ὑπερφανός, καὶ δι' αὐτὸ ἴσως καὶ περισσότερον ἐλκυστικὴ; Τὴν εἶδα σοβαρὰν, σκεπτικὴν, ὀλίγον ἀνήσυχον διὰ τὸν δοῦκα βέβαια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξω, παρσύρθη εἰς τὸ νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἐλητμόνησα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ μας, καὶ δὲν εἶδα τὴν διαφορὰν τῶν οἰκογενειῶν μας. Τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς τὰς συμβουλὰς τῆς πείρας τίποτε δὲν ἤκουα, εἰ μὴ μόνον τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε τόσῳ γλυκᾷ ὡς τὴν καρδίᾳ μου Ἀ! φίλε μου, καὶ ἐγὼ ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀντιστῶ εἰς τὸ τρελλὸ αὐτὸ πάθος τὸ ὁποῖον μοῦ προξενεῖ ἀγνώστους χαράς, μὲ μεθύει ἐξ ἡδονῆς... τὸ ὁποῖον τέλος μοῦ δίδει τὸ πᾶν, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος. Διότι ἐκεῖ σταματᾷ ἡ τύφλωσίς μου καὶ δὲν ἐλπίζω, σὰς τὸ βεβαίῳ.

— Δὲν ἐλπίζετε; Καλὰ, εἶπεν μὲ ὕψος ἐλαφρὸν ὁ Μπασελίνος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἀγαπάτε. Καὶ ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔτσι, εἰς τὴν μαρκησίαν, ὅπως καὶ ἔκαμα;

— Νὰ ὁμιλήσω; ἐτραύλισεν ὁ Φίλιππος καταταραγμένος. Πῶς... νὰ ὁμιλήσω; Καὶ διὰ νὰ πῇτε τί;

— Ἀλλ' ὅ,τι σκέπτεσθε, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε, μὲ γλῶσσαν τόσο πειστικὴν.

Ὁ σιδηρουργὸς ὠπισθοχώρησεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίσθησαν ὑπὸ τὰς ὀφρῦς του, καὶ ἔγειναν μαῦροι. Ἐδάγκασε